

Arrest

nr. 217 396 van 25 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. BRETIN
De Broquevillelaan 116/13
1200 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2017 tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. BRETIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die als Braziliaans onderdaan is vrijgesteld van de visumplicht, betreedt op 16 april 2017 het Schengengebied.

1.2. Op 6 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar. Deze beslissingen worden de verzoekende partij op dezelfde datum ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer:

[...]

nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06/12/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Bovendien het feit dat de moeder en schoonvader van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.3. De verzoekende partij wordt op 19 december 2017 gerepatrieerd naar haar land van herkomst, Brazilië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het proportionaliteitsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt zij als volgt:

*“Le requérant est de nationalité brésilienne ;
Le 16 avril 2017, le requérant est arrivé sur le territoire belge ;
Le 19 décembre 2017, il a quitté le territoire belge ;
Le requérant dispose d'un passeport valable jusqu'au 20 décembre 2026. (pièce 3)
Qu'un accord Schengen est conclu avec le Brésil ;
Que le requérant est exempté de visa pour une durée de 90 jours par semestre pour la Belgique et les pays de l'espace Schengen ;
Force est de constater que l'acte attaqué inflige une interdiction d'entrée de deux ans en Belgique et dans les pays de l'espace Schengen ;
Cette interdiction d'entrée est contraire à l'esprit de la loi ;
Si l'interdiction d'entrée n'est pas annulée, le requérant sera dans l'impossibilité de voyager dans l'espace Schengen et en Belgique ;
Cette impossibilité de voyager l'empêchera d'entretenir de contacts réguliers avec ses parents et sa famille proche établis dans les pays de l'espace Schengen ; (pi
Selon la partie adverse, le requérant ne s'est pas enregistré auprès des autorités belges et n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge ;
Force est de constater que la décision prise le 6 décembre 2017 est fondé sur l'absence d'enregistrement et sur le séjour illégal du requérant ;
L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 précise :
« Article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers expose en son paragraphe 1er :
§ 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.
La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :
1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;
2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée. »
En l'espèce, le requérant a obéi à l'ordre de quitter le territoire et a quitté la Belgique le 19 décembre 2017 ;
Le requérant n'avait pas la possibilité de rentrer par ses propres moyens ;
Il ne s'est pas opposé au rapatriement ;
Aucun ordre de quitter le territoire a été pris à son encontre auparavant ;
Que c'est la première fois qu'un ordre de quitter de le territoire a été pris à son encontre ;
Que le requérant n'a pas porté atteinte à l'ordre public, ni à la sûreté de l'Etat ;
Que la partie adverse se fonde uniquement sur le séjour illégal du requérant, sans prendre en considération son absence de danger ;
Que la décision attaquée viole donc clairement l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 en ce qu'il impose une interdiction d'entrée d'une durée de deux ans sans aucune justification quant à la situation particulière du requérant ;
La partie adverse estime que l'interdiction d'entrée de deux ans n'est pas disproportionné ;
Que l'administration doit apprécier correctement toute demande qui lui est soumise ;
Que le principe de proportionnalité requiert qu'une relation d'adéquation, c'est-à-dire une relation raisonnable, existe entre la décision et les faits qui la justifient compte tenu de l'objectif d'intérêt général que l'autorité administrative doit servir ;
Que contrairement aux allégations de la partie adverse, la décision est disproportionnée par rapport à l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 qui prévoit une interdiction de maximum de 3 ans ;
Une interdiction d'entrée d'une durée de 2 ans est excessive pour un séjour illégal ;
Le principe de proportionnalité exige que les décisions des autorités soient prises en tenant compte de tous les éléments, de tous les intérêts enjeu et doivent respecter un certain équilibre entre ces différents intérêts ;
Que ce principe requiert que Monsieur le Secrétaire d'état de la politique de migration et d'asile se limite à ce qui est nécessaire pour satisfaire l'intérêt général dont il a la charge de sorte que lorsque plusieurs mesures appropriées sont envisageables, il convient de recourir à la moins contraignante ;
Que la décision a été prise sans faire état d'un examen approfondi de la demande ;
Que la décision prise le 6 décembre 2017 est disproportionnée ;
Qu'une telle motivation est tout à fait illégale ;
Que la motivation de la décision attaquée est stéréotypée et illégale quant à l'interdiction d'entrée de deux ans prise à l'encontre du requérant ;
Qu'en vertu du principe de bonne administration, l'administration doit statuer en prenant en compte l'ensemble des éléments de la demande ;*

Qu'enfin, en vertu du principe de proportionnalité, l'administration doit veiller à ce que la décision soit appropriée, proportionnée et équitable ;

Que l'article 11 de la Directive retour prévoit « la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas » ;

Que le principe selon lequel il doit être dûment tenu compte de toutes les circonstances propres à chaque cas est souligné à plusieurs reprises dans le texte de la Directive ;

Qu'ainsi, le considérant 6 expose : « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier. Lorsqu'ils utilisent les formulaires types pour les décisions liées au retour, c'est-à-dire les décisions de retour et, le cas échéant, les décisions d'interdiction d'entrée, ainsi les décisions d'éloignement, les Etats membres devraient respecter ce principe et se conformer pleinement à l'ensemble des dispositions applicables de la présente directive. »

Que le considérant 14 concerne expressément les interdictions d'entrée et qu'il souligne : « La durée de l'interdiction d'entrée devrait être fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ».

Qu'il convient d'interpréter la Directive à la lumière de ses considérants et de lui conférer un effet utile au travers de l'application de la législation nationale qui entend la transposer, l'article 74/11 en l'occurrence.

Que le législateur belge n'a pas manqué de le rappeler lors des travaux parlementaires, en ces termes : « de richtlijn legt echter op dat men tót een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met « alle omstandigheden eigen aan het geval » en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert » (Parl.st.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23)

Qu'au vu des faits de la cause, et de la motivation, il est manifestement illégal d'infliger une interdiction d'entrée de deux ans ;

Il ressort de ce qui précède que les décisions qui ne reposent pas sur des motifs suffisamment admissibles, compréhensibles, pertinents et exacts doivent être censurées dans la mesure où elles constituent une erreur manifeste d'appréciation, mais également dans la mesure où elles violent l'obligation formelle.

Dès lors, la décision souffre d'un défaut de motivation, de minutie et de proportionnalité et viole l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

En telle sorte que l'acte attaqué doit être annulé."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod voor 2 jaar werd opgelegd omdat hij langer in het Rijk te verbleef dan de duur van het kort verblijf waartoe hij gemachtigd was en hij zich bij aankomst in het Rijk niet had aangemeld bij de Belgische autoriteiten.

Het determinerend motief, dat steun vindt in de stukken van het administratief dossier, wordt door verzoeker niet betwist. Gelet op die vaststelling diende er een inreisverbod te worden opgelegd, waarvoor verwezen wordt naar de voorbereidende werken, namelijk naar het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet:

"De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied

niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

De reden van het opleggen van het inreisverbod is derhalve de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

De duur van twee jaar werd verantwoord als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

(...)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Verzoeker toont niet aan als zou er geen motivering zijn voorzien omtrent de duur van het inreisverbod.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. Waar de verzoekende partij aanvoert dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

Uit artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”* of *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. Voorts volgt uit het eerste lid van deze paragraaf dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. De verwerende partij beschikt ter zake dus over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij zij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat er in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verzoekende partij betwist dit gegeven op zich niet, en dus evenmin dat er in haar situatie grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens geduid dat een inreisverbod voor de duur van twee jaar proportioneel is. Dit nu de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en waar haar moeder en schoonvader – of beter stiefvader – weliswaar in België verblijven, maar dit gegeven *“niet [kan] worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM”*.

De Raad leidt uit deze motivering af dat volgens de verwerende partij deze ingeroepen familiebanden voor de verzoekende partij geen verzachtende omstandigheid kunnen uitmaken die ertoe kan nopen de duur van het inreisverbod naar beneden te halen, omdat de verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde schaden. De verzoekende partij geeft aan dit te betwisten, waar zij stelt op geen enkel ogenblik de openbare orde of de veiligheid van de staat te hebben geschaad.

De Raad kan enkel vaststellen dat noch in de bestreden beslissing noch in de verwijderingsbeslissing waarmee deze gepaard gaat, dan wordt toegelicht welke inbreuken op de openbare orde de verzoekende partij pleegde. Het administratief dossier bevat weliswaar een administratief verslag vreemdelingencontrole van de politiediensten, maar hieruit blijkt enkel een proces-verbaal voor illegaal verblijf. In zoverre de verwerende partij doelt op het illegale verblijf van de verzoekende partij, moet worden opgemerkt dat het louter tegenwerpen aan de verzoekende partij van haar illegale verblijf om te stellen dat de ingeroepen familiebanden niet als verzachtende omstandigheid kunnen gelden, of om te stellen dat zij zich niet dienstig kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM, als kennelijk onredelijk is te beschouwen. Er blijkt niet dat concreet werd nagegaan of de ingeroepen familiebanden beschermenswaardig zijn en evenmin blijkt, in de mate dat dit dan kan worden aangenomen, een concrete belangenafweging. Het loutere wijzen op een illegaal verblijf kan in dit verband niet volstaan, te meer waar door het opleggen van een inreisverbod elke verderzetting van het ingeroepen familieleven op het grondgebied van de lidstaten wordt verboden voor de erin bepaalde duur.

De verzoekende partij kan aldus worden bijgetreden in haar betoog dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding, minstens dat hierbij rekening houdende met alle specifieke omstandigheden van het geval geen redelijke en zorgvuldige beoordeling heeft plaatsgevonden.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel of van de overige middelen dringt zich niet langer op.

3. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2017 tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend februari tweeduizend negentien door:

mevr. I.CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS